

Какво е любовта?

Есе от Естанцуела Едуардова

Любовта е онази сладка агония, която оставя след себе си десетки въпроси, неизказани думи и неоправдани постъпки. Тя е скрита тайна, която всички ние се опитваме цял живот да разберем, обясним или проумеем, за да изхвърлим от себе си безбройните си съмнения и подозрения, които отблъскват най-близките ни хора.

Любовта е красивата и чувствена девойка, която стои сама на брега на необятното море, чакайки някой да я намери и да повярва в нея, без въпроси и възражения. Понякога гореща като юнски ден, изгаряща до болка и почти винаги оставяща белези. Друг път – студена като декемврийска утрин – харесвана от едни и мразена от други. Красива, но само острани – тъжна и неразбрана, осъждана и отхвърлена от целия свят. Онзи свят, който е създала досега, стискайки зъби, за поне малко обич и уважение, почит и умиление. Всеки говори за нея, пее и пише за нея – боготвори или я ненавижда, но това е тя- необяснима жажда да бъдеш желан, въпреки чуждото мнение, въпреки греховете си.

Да обичаш, значи да се грижиш, да защитаваш нещо или някого от тъгата и болката, която в дадени моменти, целият живот му предоставя наведнъж. Да се опитваш всячески да го предпазиш често дори и от самия теб.

Тя е надеждата, която те кара да вярваш, че утрешният ден ще те срещне със съдбата, която е оставила безброй отворени врати за теб.

Любов е, когато се трижиш за своето цвете и го поливаш всеки ден, без да искаш нещо в замяна и това те удовлетворява. Любов е, когато мама те целува всеки път за лека нощ, или когато татко те мотивира да постигаш целите си, показвайки, че вярва в съкровището си, макар понякога суров, но повечето пъти справедлив.

Любовта – това са безсънните ти нощи и понякога горещите сълзи, които възглавницата ти попива безброй пъти – болка.

И не е лесна, ако е голяма. Тя е истината, която не искаш да проумееш, за да не почувстваш, че си жертва и зависим глупак. Наркотик, който те докарва до еуфория, която трае толкова дълго, че в даден момент, когато си мислиш, че си на върха, често се случва нещо трагично и ненадейно попадаш в капана на болката.

Голямата любов е силна буря, която те отнася надалеч и започваш да се плашиш от чувствата си, от самия себе си, стигайки по –далеч, отколкото си предполагал, че ще бъдеш някога.

Няма невъзможна любов- има лесно заменена и изоставено любов – тъжна и разголена, предадена по средата на пътя.

Истинската любов е мълчанието на две души, песента на птиците и доверието между приятелите. Най-възвишеното е ненастигащо чувство, което ни събира и поддържа живи, умирайки и прераждайки се всеки път.